

Ugen, der gik i Polen

Oceaner af oplevelser og hyggeligt samvær var på menuen, da ti elever fra Egmont Højskolen tog på kulturel udvekslingsrejse til Polen i uge 7. Turen indebar desværre også oceaner af suppe, kål og tørt franskbrød.

Af: Mikkel Christensen.

Det kunne ligeså godt have været en gammel Morten Korch-film fra 1950'erne:

Det store gule gods i gasbeton, der er hvidmalet omkring de buede vinduesrammer, med tag af røde teglsten er der. De gamle alléer af egetræer er der, ligesom brostenene, lagt i et sirligt mønster, også er der.

Det er bare ikke nogen Morten Korch-film. Det ses da også tydeligt, hvis man går indenfor på godset, hvor man spiser i "Kostalden" og sover i "Hestestalden" – der for øvrigt begge ligner noget fra en gammel kirke. Taget holdes oppe af kunstfærdige stræbepiller, og hvad de ikke kan klare bliver holdt oppe af de smukt udskårne stensøjler i spisesalen.

Vi skriver februar 2011. Vi er i byen Krzywowa i Polen, og godset danner rammen om EU-projektet: "At bygge bro kunst" der har til formål at give unge mennesker fra forskellige lande en mulighed for at mødes.

Det er den virkelighed, der møder os fra Danmark efter en lang køretur fra Danmark til Polen på ca. 13 timer pga. en GPS, der fungerede af helvede til, da vi nåede over den polske grænse.

En virkelighed, der indebærer, at alt skal oversættes til fire forskellige sprog.

Det bliver en lang uge.

Dagligdagen på polsk

Det er mandag. Vi har lige spist morgenmad, og sidder nu i en pædagogisk cirkel i den gamle lade, hvor de gamle bjælker understøtter en høj rejsning. Trægulvet er lagt i samme mønster som på Louvre i Paris. Vi har lige lært at sige "goddag" på hhv. polsk, tysk, slovakisk og dansk. "Witaj". "Hallo". "Vitaj" og goddag", så nu sidder vi på stole, der har polstret limegrønt sæde og ryg, og synger "goddag" på de forskellige sprog og tilføjer vores navne, mens vi slår os på lårene og klapper. Rytmen er tyvstjålet fra Queens' "We will rock you".

Det skal snart vise sig, at det ikke bliver sidste gang, vi gør det – faktisk bliver det et dagligt tilbagevendende morgenritual – en del af rutinen. Det samme gør de forskellige workshops, vi kan melde os til. Listen er lang. Den omfatter alt lige fra: Fotosafari i digitalfotoets jungle, silkemaling

og afrikansk kampdans over til salsaens latinafrikanske rytmer og et lille kor, hvor vi synger Shakiras VM-sang fra 2010 "Waga-Waga". Det lyder ikke blændende – måske fordi eleverne på holdet ikke kan så meget engelsk – men alle har det sjovt, og det er det vigtigste.

I det hele taget bliver der i ugens løb gjort meget for, at vi skal have det sjovt og føle os hjemme på godset.

Der er altid fri leg om aftenen, så vi eksempelvis har tid til at gå på alkoholfrit diskotek, sidde og jame på nogle medbragte instrumenter, høre et drengekor eller besøge stedets lille café. Den er meget tilrøget – den danske rygerlov gælder bestemt ikke her – men vi kan få alt fra varm kakao til bananasplit, så det er til at leve med.

Sightseeing på polsk

Egentlig er polsk sightseeing ikke værd at skrive hjem om, og så måske alligevel. I hvert fald var vores tur til den nærliggende by, Wrocław, noget for sig. Buschaufførerne kørte som død og helvede. Vejene – selv motorvejene – var hullede, og visse af husenes stand kan nok bedst beskrives som "usle rønner" – selvom den beskrivelse slet ikke er dækkende.

Nå, men efter ca. 75 minutters kørsel når vi vores bestemmelsessted – en storby på polsk, når den er bedst, hvor der bor godt og vel 500.000 mennesker.

Det er en by, der emmer af historie og polske minder om landets storhedstid.

Vi besøger bl.a. "Panorama" et museum, hvor vi – indtalt på dansk – hører fortællingen om, hvordan Polen vandt et stort slag i det 18. århundrede. Samtidig kan vi følge slagets gang, idet det udspiller sig for vores øjne på et stort maleri, der går hele vejen rundt om os. Tankerne falder naturligt på virtual reality. "Panora" virker som et underligt navn til et museum, men det har altså sine årsager.

Den polske leder, Dominic, fortæller, at byen blev sønderbombet under 2. verdenskrig og genopbygget efter krigen. Han udpeger også et hus for os, et stort mørkerødt toetagers hus i gasbeton, og siger, at det først kom op at stå igen i 1994.

Vi kan heller ikke lade være med at lægge mærke til de mange små nisser, der står rundt omkring i byen. Et sted står der tre nisser sammen. Den ene er blind, den anden er døv, og den tredje har et helt tredje handicap.

Vores tyskfødte danske tolk, Anja, fortæller, at de blev lavet i 1980'erne som en stille demonstration mod kommunismen, men at de i dag bare står der for sjov, og at man faktisk kan få et kort over alle nissernes placeringer.

At der løber en stor flod igennem hele byen har også sat sig sine spor. Der er utroligt mange broer.

Vi går bl.a. over en bro, hvor der hænger hængelåse overalt, hvor de kan komme til på broens metalkonstruktion. Anja fortæller, at det er en gammel tradition at hænge en hængelås på broen og smide nøglen i den brusende flod, der tordner forbi nedenunder, som symbol på evig troskab og kærlighed.

Historie på polsk

Vi behøver egentlig ikke lede længe efter de spor, som historien har sat. Vi kan bare gå rundt på godset og udforske det.

Man kan sige, at historien er en del af godset, og at godset er en del af historien.

Efter Hitlers brud på ikkeangrebspagten, som han lavede med Stalin og invaderede Sovjetunionen i 1942, opstod der modstandsgrupper, og godset var hjemsted for en sådan. Denne modstandsgruppe var speciel, for medlemmerne troede ikke på en voldelig løsning af konflikten, men tænkte mere på, hvad der skulle ske med landet efter krigen.

Denne del af Polen var tysk i krigsårene.

Hvis man bladrer et stykke frem i historiebøgerne, når man frem til Berlinmurens fald d. 9. november 1989. Tre dage efter gav den daværende tyske leder, Helmut Kohl, et stykke af Muren til Polen som et symbol på venskab. Det selvsamme stykke står den dag i dag med graffiti og det hele på en sokkel i godsets baghave.

Afsked på polsk

Alle sidder i den pædagogiske cirkel på stolene med limegrønt sæde og ryg. Alle sidder med lukkede øjne. Der har lige været kulturaften aftenen i forvejen. Det var et flot og farverigt kig ind i fire forskellige landes kulturer og traditioner, så alle er trætte. Alle benytter lejligheden til lige at tømme hovedet for tanker og bare slappe fuldstændig af. Meget afslapning bliver det dog ikke til, for snart tager lederne os med ud på en tidsrejse tilbage til, da ugen begyndte. De minder os om, da landene om mandagen var blevet bedt om at male det, der sagde mest om landets kultur, de minder os om, da Charles stod for stomp med succes, de minder os om yogatimen, de minder os om, da vi skulle lave ansigtsmasker i gips og meget mere.

Efter et stykke tid bliver vi bedt om at lukke øjnene op igen.

Alle sidder og misser med øjnene mod det skarpe lys efter at have siddet med lukkede øjne i lang tid.

Noget af det første, alle får øje på, er resultaterne af vores kunstneriske kulturelle udfoldelser om mandagen, der står langs væggene. For danskernes vedkommende blev det til to billeder, hvoraf det ene forestiller forskellige danske symboler: Vikingerne, H.C. Andersen og Den lille Havfrue m.m. i

skøn forening, og det andet forestiller Caroline Wozniacki og Den lille Havfrue i én og samme person. Hun sidder overskrævs på stenen, kun iført orange bukser fra Hummel og så er der ellers frit udsyn til et par velvoksne jader – den fri porno længe leve. I den ene hånd har hun en øl fra Carlsberg og i den anden en ketsjer. En rigtig ”Miss Sunshine.”

Det er blevet tid til evaluering, og vi bliver spurgt om vores mening om kurset. Var det godt, var det midt mellem, eller var det kort og godt noget skidt? Vi skal lægge farveblyanter ned i nogle kander, der hver for sig repræsenterer de tre holdninger.

Resultatet af utvetydigt. Langt størstedelen af deltagerne er ovenud positive over for kurset, og ingen er direkte utilfredse.

Hvad er det, der har gjort et godt kursus?

Vi er kommet fra fire forskellige nationer med fire forskellige sociale og kulturelle baggrunde, med endnu flere forskellige fysiske og mentale tilstande og med sprogbarrierer, der indimellem har været for store. Alligevel har alle været engagerede. De har haft lysten til at lære nye mennesker at kende og til at bruge sproget. Ikke engang vejret, der efter et par kolde og blæsende dage kulminerede med et besøg fra selveste Kong Vinter, der gav naturen dens vinterfrakke på, kunne lægge hindringer i vejen for det positive resultat.

Et resultat, der kom bedst til udtryk, da alle deltagere kunne mødes til afslutning og snakke og grine sammen. Godt hjulpet på vej af de danske elever, der gav en improviseret koncert, hvor især Danseorkesterets gamle 80’er-nummer ”Regndans” skabte spontane jubelscener med dansende mennesker overalt i den gamle lade, hvor projektørerne var tændte. Det skabte en stemning og en glæde, der var til at tage at føle på. Den var så håndgribelig, at den fik de polske ledere til at spørge, om bandet ville komme til Polen igen og give en rigtig koncert. Sådan.

Jubelscenerne ændrede sig dog hurtigt til en tåreperser, da tolken, Anja, brød ud i tårer, efter at alle havde fået et diplom for deltagelse, og vi skulle sige farvel.

Det hele sluttede, som det begyndte – bare i omvendt rækkefølge – en lang køretur hjem til Danmark.